

мигъ се засилва, повишава се, изпълнено е съ молба, съ нѣжностъ, съ любовъ. Ерофимъ поклаща глава и се усмихва.

87 По каменното корито, около водата, сж се наредили нѣколко млади ярки. Тѣ сж се напили, но тѣй като тука е сѣнка и хладно, приседнали сж на камъка и дремятъ. Само една бѣла ярка ужъ пие, но повечето извърта око и поглежда собственото си изображение въ водата. И каточе се чуди: колко е хубава!

Но слънцето е доста високо, припича и гжскитѣ се връщатъ отъ полето. Тѣ идатъ въ строй, една задъ друга — начело гжсокътъ, задъ него патетата, вече порастнали, но много грозни, защото сж голѣми, а сж безъ опашки и безъ крила. На края е майката. Изведнажъ, като закрѣскатъ, каточе викатъ ура, тѣ се затичватъ, разгонватъ яркитѣ и превзематъ съ пристѣпъ коритото. Тѣ се събиратъ и възбудено бѣбрятъ, каточе взаимно се хвалятъ, следъ това пиятъ, а после — и се кжпятъ.

Съвсемъ неочаквано двата пѣтли, бѣлогривестиятъ и бѣлиятъ, се срѣщатъ на двора, на открито, заставатъ единъ срещу други. Ерофимъ престава да дѣла и ги гледа. Пѣлитѣ се приближаватъ и бързо-бързо кълватъ, ужъ намиратъ нѣщо по земята, а то е да прикриятъ вълнението си, да покажатъ, че не се боятъ. Изведнажъ тѣ подскачатъ въ